

Ευρώπη μεταξύ Ανατολής και Δύσης και η θέση της Ελλάδας.

Γράφει ο Δρ. Κώστας Λάμπος, Οικονομολόγος, Δοκιμογράφος.

«Σοφόν το σαφές» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος.

Ανατολή και Δύση, μια διαφορά που δεν περιορίζεται μόνο στην δωδεκάωρη μεταξύ τους χρονική απόσταση, δηλαδή, στην σχέση τους με τον Ήλιο και το Φως, ως εναλλάξ μέρα και νύχτα, που ακολουθεί, ή γεννά, η μιά την άλλη, φαινόμενο που προκάλεσε την δεύτερη ερώτηση της Σφίγγας. Πρόκειται για την έννοια του χώρου και των χωρών που βρίσκονται σε διαμετρικά αντίθετη θέση πάνω στην επιφάνεια του κοινού μας σπιτιού, της κοινής μας πατρίδας, του πανέμορφου διαστημόπλοιου Γη.

Διαφορά που σημάδεψε την ανταγωνιστική ιστορική τους διαδρομή, κατά την οποία η Ευρώπη διαδραμάτιζε έναν, τότε θετικό και τότε αρνητικό, όμως πάντα ιδιαίτερα σημαντικό, για τις επόμενες εξελίξεις, ρόλο. Έτσι οι διαφορές μεταξύ Δύσης και Ανατολής δεν είναι μόνο φυσικές / γεωγραφικές, συνεπώς και γεωπολιτικές, αλλά ιστορικές και πολιτισμικές, που στην πορεία ντύθηκαν, προφανώς για λόγους γεωστρατηγικούς και εξουσιαστικούς, με θρησκευτικές και ιδεολογικές πανοπλίες, για να σκοτώνουν πιστοί απίστους και απίστοι πιστούς, με την ψευδαίσθηση κάποιου ανύπαρκτου παραδείσου.

Η αρχαία ελληνική μυθολογία κατέγραψε αυτήν την πολύπτυχη και πολυδιάστατη σχέση μεταξύ Ανατολής και Δύσης με τον αποκαλυπτικό μύθο περί *‘αρπαγής της Ευρώπης’* από τον υποτιθέμενο *‘πατέρα θεών και ανθρώπων’*, τον Δία. Σύμφωνα με αυτόν τον μύθο, που διαδραματίζεται στην Φοινίκη, μια αρχαία ελληνική, ναυτική χώρα στη θέση που σήμερα βρίσκονται η μαρτυρική Παλαιστίνη, ο τραγικός Λίβανος και η πολύπαθη Συρία, η πανέμορφη Πριγκίπισσα της Φοινίκης, κόρη του βασιλιά Αγήνορα, φέρεται να είδε την νύχτα, πριν από την αρπαγή της, ένα εφιαλτικό όνειρο με δύο ξένες γυναίκες, την Ανατολή και την Δύση, να μαλώνουν μεταξύ τους στην αυλή της για το ποια θα την πάρει από την μάνα και τον πατέρα της και θα την θέσει υπό την προστασία της. Αυτόν τον εφιάλτη, η Πριγκίπισσα φέρεται να τον βίωσε ως πραγματικό γεγονός που την τρόμαξε τόσο που ευχήθηκε να βρεθεί κάποιος να την σώσει.

Την επόμενη μέρα ο, θαμπωμένος από την ομορφιά της, ερωτύλος Δίας μεταμορφωμένος, όπως συνήθιζε, αυτή την φορά σε πανέμορφο λευκό ταύρο με χρυσά κέρατα, εμφανίστηκε στα ολάνθιστα λιβάδια, όπου η Πριγκίπισσα έπαιζε με τις φίλες της και ξάπλωσε μπροστά στα πόδια της, οπότε αυτή μπήκε στον πειρασμό και κάθισε στη ράχη του. Ο ταύρος, τότε, πετάχτηκε επάνω και καλπάζοντας προς τη θάλασσα πέταξε προς τις ακτές της Κρήτης, όπου και αποκάλυψε στην αγαπημένη του ποιος ήταν. Την παντρεύτηκε, την ονόμασε Ευρώπη, κατά κάποια εκδοχή, εξαιτίας των μεγάλων ματιών της, *‘τας ευρείς ώπας’* και μαζί της απέκτησε τρεις γιους, τον Μίνωα, τον Ραδάμανθυ και τον Σαρπηδόνα. Όταν, μετά από κάποια χρόνια, ο Δίας εγκατέλειψε και αυτήν, μεταξύ των πολλών άλλων, την σύζυγό του, την Ευρώπη, για να γυρίσει στην μόνιμη σύζυγό του, την Ήρα, και στα *«θεϊκά του καθήκοντα»* στον Όλυμπο, η Ευρώπη πήρε για δεύτερο σύζυγό της τον βασιλιά της Κρήτης Αστερίωνα, ο οποίος υιοθέτησε τα παιδιά που αυτή είχε αποκτήσει με τον Δία.

*

Όταν η πριγκίπισσα Ευρώπη πέθανε, ο Δίας, για να την τιμήσει, έδωσε, στην γηραιά ήπειρο στην οποία ανήκε η Κρήτη και ο Όλυμπος, το όνομά της.

Οι μύθοι, που δεν είναι μύθοι, αλλά η άγραφη, προφορική ιστορία της ακόμα αναλφάβητης ανθρωπότητας που μεταφέρεται από γενιά σε γενιά κύρια με την αφήγηση, το τραγούδι, τον χορό, τα σύμβολα, την ζω-

γραφική με την μορφή των σπηλαιογραφημάτων και άλλα, δεν ερμηνεύονται εύκολα γιατί είναι, συμπυκνωμένα και κωδικοποιημένα γεγονότα, γεμάτα συμβολισμούς για να διατηρούνται και να μεταφέρονται εύκολα από στόμα σε στόμα για μεγάλα χρονικά διαστήματα και γι' αυτό επιδέχονται πολλές αναγνώσεις, αλλά και επιπόλαιες ερμηνείες. Όμως με τη γνώση, την αλήθεια, τη λογική και την επιμονή μπορεί κανείς να τους 'ξεκλειδώσει'.

Εκτιμώ πως το κλειδί, για την ερμηνεία του συγκεκριμένου μύθου, βρίσκεται στο σημείο που θέλει την Ευρώπη, το προηγούμενο βράδυ, πριν από την αρπαγή της, να είδε εκείνο το εφιαλτικό όνειρο. Πολλοί αναζητούν στον μύθο κάποιο μεταφυσικό, 'θεικό' στοιχείο, άλλοι βλέπουν σε αυτόν ένα ρομαντικό, ταυτόχρονα και σουρεαλιστικό ειδύλλιο και άλλοι φαντάζονται μια πατριαρχικού τύπου ερωτική ιστορία με γάμο με το ζόρι, που φορτώνει τη γυναίκα με τρία παιδιά, με την εγκατάλειψη ως κατάληξη.

Προσωπικά εκτιμώ ότι ο μύθος αυτός αποκαλύπτει μια μεγάλη και διαχρονική γεωπολιτική πραγματικότητα, που έχει να κάνει με τις ανταγωνιστικές και τοξικές σχέσεις μεταξύ Ανατολής και Δύσης, τόσο μεταξύ τους όσο και με τις σχέσεις της καθεμιάς με την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. Εκφράζει, δηλαδή, κοινωνικά ζητήματα, σχέσεις και αντιθέσεις μεταξύ των τμημάτων, των περιοχών, των ηπείρων και των λαών εκείνης της περιόδου, κάτι που φαίνεται να μην άλλαξε και πολύ από τότε και να ισχύει ακόμα και σήμερα ως μια τοξική, καταστροφική και θανατηφόρα διένεξη μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Η εξέλιξη του μύθου δείχνει ότι η Ευρώπη η ίδια επέλεξε, δια του ονείρου της αρπαγής της από τον Δία, τον μυθικό γενάρχη των Ελλήνων, να μην ανήκει ούτε στην Ανατολή ούτε και στην Δύση, αλλά να είναι ανεξάρτητη, γεγονός που δείχνει ότι δεν πρόκειται για ακούσια αρπαγή αλλά για απελευθέρωση, την οποία προφανώς ήθελε και είχε σχεδιάσει η ίδια η Ευρώπη με το όραμα της προηγούμενης νύχτας.

Αν μάλιστα αναλογιστούμε ότι η προϊστορική και η αρχαία Ελλάδα αποίκισε σχεδόν ολόκληρο τον μεσογειακό κόσμο, φυσικά και την Φοινίκη, τότε μπορούμε να υποθέσουμε ότι η πριγκίπισσα Ευρώπη συμβολίζει τον

πλούτο της περιοχής που μεταφέρονταν στην Κρήτη και στην υπόλοιπη νησιώτικη και ηπειρωτική Ελλάδα, το μόνο γνωστό και πολιτισμένο κομμάτι της ομώνυμης ηπείρου για εκείνη την χρονική περίοδο, ενώ τον διεκδικούσαν τόσο η Ανατολή, όσο και η Δύση.

Το συμπέρασμα λοιπόν από αυτήν την τόσο ενδιαφέρουσα ιστορία, που κρύβει ο μύθος της Ευρώπης, είναι ότι η Ευρώπη επέλεξε η ίδια να είναι ουδέτερη και ο ρόλος της Ελλάδας, ως κοσμοαντίληψη, ως φιλοσοφία και τρόπος ζωής, ως «*κράτος του δήμου*», ως πνευματική δύναμη και ως πολιτισμός, για την επίτευξη της ουδετερότητας της Ευρώπης, υπήρξε καθοριστικός.

*

Για να δούμε όμως πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα, ας πάρουμε μερικά παραδείγματα, σταθμούς αναφορικά με τις σχέσεις Ανατολής και Δύσης.

Πρώτον: Όταν η δεσποτική Ανατολή, ως μεγάλη και κραταιά περσική αυτοκρατορία, αντιλήφθηκε την σημασία της Δημοκρατικής Ελλάδας, ως κίνδυνο για τον δεσποτισμό της, αλλά και ως πύλη για την κατάληψη της Ευρώπης και της Δύσης, τότεξεστράτευσε επανειλημμένα, από το 499 μέχρι το 448 της παλιάς χρονολόγησης, κατά της Ελλάδας με σκοπό να την υποτάξει και δια της υποταγής της Ελλάδας να επεκταθεί στην υπόλοιπη Ευρώπη και στην Δύση.

Η δημοκρατική και πολιτισμένη Ελλάδα, με ηγέτιδα την θαλασσοκράτειρα Αθηναϊκή Δημοκρατία, αντιστάθηκε και τελικά νίκησε την περσική αυτοκρατορία και με αυτή την νίκη απέκρουσε τον δεσποτισμό της Ανατολής, σώζοντας την Ευρώπη, αλλά και την Δύση, από τα μηδικά και τους Μηδίσαντες, που τόσα δεινά προξένησαν στην ίδια.

Μάλιστα για να κλείσει οριστικά το θέμα της αντιπαλότητας και για να τεθούν οι βάσεις ενότητας και αμοιβαίας συνεργασίας μεταξύ Ανατολής και Δύσης οι Έλληνες με επικεφαλής τον στρατηλάτη Μέγα Αλέξανδρο επιχείρησαν να ενώσουν όλον τον τότε γνωστό κόσμο στην βάση του δημοκρατικού και φιλειρηνικού ανθρωποκεντρικού αρχαιοελληνικού πολιτισμού, όπως αυτός σταθερά και μεθοδικά διαμορφώνονταν από την εποχή των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων του Θησέα.

Ένας πολιτισμός που θεμελιώθηκε γερά από τους Ίωνες φυσικούς φιλόσοφους, ολοκληρώθηκε ως έννοια από τον οραματιστή Πρωταγόρα, τον πρώτο θεωρητικό της ανθρωπιστικής ιδέας, με το «μέτρο όλων των πραγμάτων είναι ο άνθρωπος», και τον πραγματιστή Αριστοτέλη, τον πρώτο θεμελιωτή δεκάδων επιστημών και σταδιακά πραγματοποιήθηκε από κυβερνήτες της ακτινοβολίας ενός Κλεισθένη, ενός Εφιάλτη, και πολλών άλλων, για να ολοκληρωθεί, ως 'χρυσός αιώνας' από τον ιδιοφυή και αδέκαστο λάτρη της Αθήνας, τον Περικλή.

Πολλοί αμφισβήτησαν και αμφισβητούν εκείνες τις προθέσεις των Ελλήνων και χαρακτηρίζουν την εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου ως κατακτητική. Το γεγονός του πρόωρου θανάτου του και η αδυναμία των διαδόχων του να κρατήσουν ενωμένη την τότε Οικουμενική Αλεξανδρινή Πολιτεία, επιτρέπει διαφορετικές και αντιφατικές αναγνώσεις και αξιολογήσεις εκείνης της ιστορίας. Κάποιοι άλλοι, σε Ανατολή και Δύση, την αντιλαμβάνονται ως απόπειρα μιας πρώιμης παγκοσμιοποίησης, για να δικαιολογήσουν τα δικά τους σχέδια για την σκοπούμενη βίαιη ηγεμόνευσή τους πάνω σε ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Όμως το γεγονός πως κύρια η Δύση και σε μεγάλο βαθμό ολόκληρη η ανθρωπότητα, της Ανατολής συμπεριλαμβανομένης, υιοθέτησε και ωφελήθηκε από τον αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό, δείχνει τόσο την ανθρωπιστική ανωτερότητά του, όσο και την διαφορετικότητά του από όλα τα επόμενα εγχειρήματα για την ενότητα του κόσμου, ως τρόπο εξάλειψης των άγονων ανταγωνισμών, των καταστροφικών πολέμων και των κοινωνικών ανισοτήτων, την αποκλειστική αιτία της ανθρώπινης τραγωδίας και των σύγχρονων απειλών κατά του μέλλοντος του ανθρώπινου πολιτισμού.

Δεύτερον: Αργότερα, χίλια περίπου χρόνια μετά, δεσποτικά ασιατικά φύλα, Ούνοι, Γερμανοί, Σλάβοι, Τούρκοι και άλλα από την Βόρεια και την Κεντρική Ασία εισβάλλουν βίαια στην Ευρώπη ως κατακτητές, αλλά τελικά οι περισσότεροι, όχι όμως όλοι, αφομοιώνονται γρήγορα από τον εξελληνισμένο ευρωπαϊκό τρόπο ζωής και εξευρωπαϊζονται.

Τρίτον: Άλλα χίλια χρόνια αργότερα, η Δύση της εμποροκρατίας, δια των αποικιοκρατικών μητροπολιτικών χωρών της Βόρειας και Δυτικής

Ευρώπης, κατακτά βίαια και λεηλατεί όλον τον υπόλοιπο κόσμο, από τη Αφρική μέχρι την Αμερική και την Ασία/Ανατολή. Πάνω σ' αυτήν την λεηλασία, την βίαιη πρωταρχική συσσώρευση και την στρέβλωση των οικονομικών δομών στην μορφή του αποικιοκρατικού καταμερισμού της εργασίας, εμφανίζεται ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής και χτίζεται η θεαματική ανάπτυξη και η ευημερία της Ευρώπης.

Τέταρτον: Την αποικιοκρατία ακολούθησε η εποχή του ιμπεριαλισμού, κατά την οποία η Δύση με επικεφαλής αρχικά το Ενωμένο Βασίλειο και στην συνέχεια τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής επέβαλαν με την ωμή βία τον διεθνή ιμπεριαλιστικό καταμερισμό της εργασίας, ο οποίος εκφράστηκε μέσα από πολιτικές άνισης ανάπτυξης και άδικων όρων εμπορίου, που μετέτρεπαν τις τοπικές συνεργαζόμενες ελίτ της περιφέρειας σε ιμάντες μεταφοράς του πλούτο από τον Νότο και την Περιφέρεια στις χώρες του Βορρά και της Δύσης που ασκούν την παγκόσμια ηγεμονία.

Πέμπτον: Εδώ και κάμποσες δεκαετίες, κύρια μετά το New Deal και τον Δεύτερο Παγκόσμιο καταστροφικό πόλεμο που ανάδειξε τις Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής, ως τον μοναδικό ουσιαστικά κερδισμένο από αυτόν, η ανθρωπότητα πέρασε στην εποχή της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, όπου ο άξονας Βορράς-Νότος μετατρέπεται σε άξονα Ανατολής-Δύσης, γύρω από τον οποίο συσπειρώνονται, σε ανταγωνιστικούς στρατιωτικούς και οικονομικούς καταστροφικούς συνασπισμούς, οι αντίστοιχες χώρες. Σκοπός αυτών των συνασπισμών ήταν και παραμένει η ηγεμόνευση, αν όχι την καταστροφή της μεν από την δε ή της δε από την μεν, με κατάληξη την πρωτόγνωρη στην ιστορία φρενίτιδα των εξοπλισμών, που απορροφούν όλους τους αναγκαίους για την εξάλειψη της παγκόσμιας πείνας πόρους με κατάληξη εκατομμύρια άνθρωποι να πεθαίνουν από ασιτία, δίψα και θανατηφόρες επιδημίες κάθε χρόνο.

Έκτο: Μπροστά σε αυτήν την νέα απειλή οι χώρες της ηττημένης και κατεστραμμένης Ευρώπης, εκφράζοντας την βούληση όλων των λαών των χωρών της ευρωπαϊκής ηπείρου, αποφάσισαν να προχωρήσουν σε μια ενωτική συσπείρωση, υπό κοινή αντίληψη των διεθνών πραγμάτων, προκειμένου:

1. Να αποκλείσουν για πάντα την επανεμφάνιση του φασισμού και του ναζισμού όπως και κάθε είδους απολυταρχισμού.

2. Να μηδενίσουν τις μεταξύ τους καταστροφικές εμφυλιοπολεμικές συγκρούσεις.

3. Να αντιμετωπίσουν από κοινού τον ανταγωνισμό και τις απειλές τόσο από την Δύση όσο και από την Ανατολή, και

4. Να προχωρήσουν όλες μαζί, μέσα από μια οικονομική, κοινωνική και πολιτική σύγκλιση σε μια ενιαία, προοδευτική, δημοκρατική και ειρηνική Ευρώπη, στην μορφή των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, ως θεματοφύλακα της ορθολογικής, ανθρωποκεντρικής προόδου και της παγκόσμιας ειρήνης.

*

Δυστυχώς, όμως, τόσο οι εθνικές ηγεσίες των χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όσο και οι εκάστοτε ευρωενωσιακές ηγεσίες της δεν κατάφεραν, κυρίως εξαιτίας της εξάρτησής τους από την κεντρική μητρόπολη, αλλά και με την ευθύνη του νεογερμανικού εθνικισμού, να απογαλακτιστούν από την κάθε είδους και μορφής εξάρτηση και κηδεμονία και κύρια από τα ηγεμονικά σχέδια των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής. Έτσι ως *‘χρήσιμοι ηλίθιοι’*, κατασπαράσσοντας την Γιουγκοσλαβία και τρομοκρατώντας την ανθρωπότητα, μετέτρεψαν την Ευρωπαϊκή ήπειρο σε οικονομική και στρατιωτική ενδοχώρα του επίδοξου δυτικού ηγεμόνα.

Αποδέχτηκαν, εκτός ελάχιστων εξαιρέσεων, ρόλο προσβλητικό για την ιστορία και την προσφορά της Ευρώπης στον κόσμο και έτσι απόδειχτηκαν κατώτερες των περιστάσεων. Κατάληξη όλων αυτών των παλιωνιδιών ήταν, αντί η Ευρωπαϊκή Ένωση να κάνει ένα βήμα προς την κοινωνική πρόοδο για να απομακρυνθεί από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, να ενισχύσει την ανεξαρτησία της και την ουδετερότητά της απέναντι στους επίδοξους ηγεμόνες, τελικά σέρνεται, διασπασμένη μεταξύ Ανατολής και Δύσης, ως κομπάρσος σε πολιτικές αποδυνάμωσης του ευρωπαϊκού ονείρου για έναν κάθε φορά καλύτερο κόσμο.

Μια πιο ψύχραιμη και ερευνητική ματιά στις ρίζες του κακού, μας δείχνει πως η Αθηναϊκή Δημοκρατία, η Ευρώπη, μαζί και η Δύση, υπονομεύτηκαν από πολύ νωρίς, από τότε, δηλαδή, που η ανατολίτικη σκοταδιστική σκέψη με τα ορφικά, τις θεωρίες του Πυθαγόρα και την θανατόφιλη και εξουσιαστική ιδεολογία του Πλάτωνα, που κάνουν ακόμα και σήμερα την ανθρωπότητα να παραμιλά, λοξοδρόμησαν την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη της Αθήνας και κατά μία έννοια

της ανθρωπότητας σε δρόμους ακραίων κοινωνικών ανισοτήτων, άγνων ανταγωνισμών, απάνθρωπων και καταστροφικών πολέμων για την τυραννική κυριαρχία των λίγων πάνω στους πολλούς.

Αυτός, κατά την ταπεινή μου γνώμη, ήταν και ο κύριος λόγος που η Ευρώπη βολόδερνε και παραπατούσε, πότε ως δουλοκτητική τυραννία, πότε ως φεουδαρχικός σκοταδιστικός Μεσαίωνας, πότε ως ληστρική αποικιοκρατία και πότε ως φρικιαστική ιμπεριαλιστική δύναμη στην πολύτάραχη πορεία της, αλλά παρ' όλα αυτά κατάφερνε πάντα να ανοίγει πρώτη καινούργιους δρόμους για τον εαυτό της και για την ανθρωπότητα.

Σε αντίθεση με το Σήμερα, τον κρίσιμο 21^ο αιώνα, που αντί να πρωτοπορεί, σέρνεται σε επιλογές που την μετατρέπουν σε κομπάρσο της παγκόσμιας ιστορίας και μάλιστα σε βαθμό που απειλείται η ίδια η ύπαρξή της ως αυτόνομη ήπειρος και σε ανεξάρτητη προοδευτική ιστορική οντότητα που οφείλει να διευκολύνει την γέννηση του καινούργιου κάθε φορά που το παλιό αρνείται να πεθάνει, με κατάληξη την εποχή των τεράτων, όπως διαπίστωνε, πριν από έναν αιώνα, ο Αντόνιο Γκράμσι.

*

Σήμερα η ανθρωπότητα βρίσκεται στην εποχή των τεράτων, όπου η ίδια κινδυνεύει, από τους συνεχείς και εκτεταμένους κατακτητικούς πολέμους πότε για τους σιτοβολώνες, πότε για τον χρυσό, πότε για το κάρβουνο, πότε για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο και τώρα τελευταία και για τις *‘σπάνιες γαίες’*. Η πυρηνική απειλή, στο μεταξύ, παραμονεύει στην γωνία, ως μέσο βίαιης ανάδειξης της δυτικής ή της ανατολικής παγκόσμιας ηγεμονίας, ή μήπως της συνηγεμονίας του σκληρού πυρήνα του κεφαλαίου των πέντε-δέκα πλανητικών διαστάσεων ολιγαρχών, με την ερήμωση του πλανήτη και την καταστροφή της γήινης βιόσφαιρας που μας γέννησε και μας τρέφει.

Ιδιαίτερο ρόλο στην διαμόρφωση της ιστορίας της ανθρωπότητας διαδραματίζουν εδώ και έναν και πλέον αιώνα τα υγρά ορυκτά καύσιμα που βρίσκονται σε μερικά μόνο σημεία του πλανήτη και σε περιορισμένες ποσότητες, γεγονός που καταλήγει σε ελάχιστα μεγάλα συγκεντρωτικά ενεργειακά μονοπωλιακά συστήματα παραγωγής και διακίνησης της σχεδόν μοναδικής πηγής ενέργειας για την κίνηση της οικονομίας. Έτσι η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται υπό τον έλεγχο των ελάχιστων χωρών που

διαθέτουν πηγές υδρογονανθράκων, καθώς και εκείνων των μονοπωλίων που ελέγχουν τα συγκεντρωτικά ενεργειακά δίκτυα μεταφοράς ενέργειας.

Ο Σμπίκνιου Μπρζεζίνσκι, σύμβουλος ασφαλείας του Αμερικανού προέδρου Τζίμι Κάρτερ, και θεωρητικός αρχιτέκτονας του αμερικανισμού και της παγκοσμιοποίησης, έστρεψε την εξωτερική και την άμυντική πολιτική των Ενωμένων Πολιτειών προς τον έλεγχο της Ευρασίας, γιατί έκρινε πως όποιος ελέγχει την Ευρασία θα ελέγχει τον κόσμο ολόκληρο. Οι Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής, με την υποστήριξη της υπόλοιπης Δύσης, δεν παραιτήθηκαν ποτέ από αυτήν την στρατηγική να ελέγξουν τον κόσμο και γι' αυτό γέμισαν τον πλανήτη με χίλιες περίπου στρατιωτικές βάσεις και πρόσφεραν, μέσω του ΝΑΤΟ, προστασία στους 'συμμάχους τους' με αντάλλαγμα την υποταγή τους. Μόνο που δεν είναι πια η μόνη δύναμη που επιδιώκει κάτι τέτοιο, γιατί στο μεταξύ η Ανατολή έχει τοποθετηθεί σε αντίστοιχη τροχιά, για την παγκόσμια ηγεμονία της Ανατολής, με επικεφαλής την Κίνα και την Ρωσία με την προφανή δικαιολογία πως διαφορετικά θα καταστούν αμερικανικά προτεκτοράτα.

Έτσι γίνεται κατανοητό γιατί Μέση Ανατολή και Ευρασία καίγονται από τον έναν μετά τον άλλον καταστροφικό πόλεμο. Απότοκη αυτής της στρατηγικής αντίληψης είναι, μεταξύ πολλών άλλων, και η αντίληψη που αναφέρεται στον ρόλο της δημοκρατίας στην προσπάθεια ηγεμόνευσης. «*Η επιδίωξη της δύναμης δεν είναι στόχος που δημιουργεί λαϊκό πάθος*», μας λέει και πάλι ο Μπρεζίνσκι, για να καταλήξει: «*κάθε τέτοια προσπάθεια δεν ταιριάζει με τις δημοκρατικές παρορμήσεις. Η δημοκρατία είναι εχθρική στην αυτοκρατορική στράτευση*». Η ευκολία διαστροφής της εξουσιαστικής γλώσσας διαστρέφει την ίδια την πραγματικότητα και παρουσιάζει ως εχθρική την δημοκρατία, ακόμα και αυτήν την light αστική δημοκρατία και ως 'ειρηνική' την αυτοκρατορική διαστροφή.

Το παρανοϊκό σ' αυτήν την υπόθεση είναι πως ενώ η ανθρωπότητα έχει, με τις σύγχρονες επιστήμες και τεχνολογίες, καταφέρει να παράγεται άφθονη, φτηνή, ασφαλή και καθαρή ενέργεια από τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας με πρώτη ύλη το υδρογόνο, τα ηγεμονικά συμφέροντα, σε Ανατολή και Δύση, εμποδίζουν την αντικατάσταση των σπάνιων, ακριβών

και εξαιρετικά ρυπογόνων υγρών καυσίμων, από την υδρογονοενέργεια. Κι' αυτό γιατί τα συγκεντρωτικά ενεργειακά συστήματα αποτελούν το οξυγόνο που κρατάει τα αυταρχικά οικονομικοκοινωνικά συστήματα στην ζωή, σε αντίθεση με το αποκεντρωμένο σύστημα υδρογονοενέργειας που ταυτίζει τον χρήστη με τον παραγωγή ενέργειας εξασφαλίζει ενεργειακή ισότητα κι' αυτή με τη σειρά της εγγυάται την κοινωνική ισότητα. Γι' αυτό, οι Γερμανικές βιομηχανίες και όχι μόνο, κάνουν χρυσές δουλειές με μεσοβέζικες λύσεις του τύπου των ανεμογεννητριών και των ηλιακών συσσωρευτών, που όχι μόνο δεν λύνουν, αλλά αντίθετα επιτείνουν την ενεργειακή ανισότητα και φτώχεια και συμπλέκουν μια σειρά από αρνητικές επιπτώσεις στην χλωρίδα και στην πανίδα, με καταστροφικά αποτελέσματα.

Ο διακεκριμένος Αμερικανός κοινωνιολόγος, ο Jeremy Rifkin, μας εξηγεί το γιατί αυτής της ακατανόητης άρνησης και στάσης: *«Το υδρογόνο είναι το ελαφρότερο και αφθονότερο στοιχείο που υπάρχει στο Σύμπαν. Όταν δεσμεύεται ως μορφή ενέργειας γίνεται το αιώνιο καύσιμο. Δεν εξαντλείται ποτέ και επειδή δεν έχει ούτε ένα άτομο άνθρακα, δεν εκπέμπει διοξείδιο του άνθρακα. Το υδρογόνο βρίσκεται παντού στη Γη.[...] Μέσα στα επόμενα χρόνια, η επανάσταση στους υπολογιστές θα ενωθεί με την νέα επανάσταση της ενέργειας από υδρογόνο, δημιουργώντας ένα πανίσχυρο μίγμα που θα μπορούσε να αλλάξει ριζικά τις ανθρώπινες σχέσεις στον 21^ο και 22^ο αιώνα. Και καθώς το υδρογόνο βρίσκεται παντού και είναι ανεξάντλητο εάν αξιοποιηθεί κατάλληλα, τότε ο κάθε άνθρωπος στον πλανήτη θα μπορεί να αποκτήσει όση φτηνή και καθαρή ενέργεια χρειάζεται, γεγονός που καθιστά το υδρογόνο το πρώτο πραγματικά δημοκρατικό ενεργειακό καθεστώς στην ανθρώπινη ιστορία».*

Βέβαια η υιοθέτηση της υδρογονοενέργειας οδηγεί στην αχρήστευση των ορυκτών καυσίμων, αλλά και του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής που στηρίζεται και αναπαράγεται εξαιτίας των ορυκτών καυσίμων.

Το τεχνολογικό πακέτο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας με την συνεργασία των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και πρώτη καύσιμη ύλη το ανεξάντλητο υδρογόνο, είναι ήδη, εδώ και πολλές δεκαετίες, έτοιμο και οι εφαρμογές του είναι άπειρες, από τις αποστολές στο διάστημα, μέχρι

την αυτονομία κίνησης μοτοποδηλάτων, αυτοκινήτων, πλοίων, αεροπλάνων, εργοστασίων και ενεργειακά αυτόνομων νοικοκυριών, πράγμα που αχρηστεύει τα μεγάλα συγκεντρωτικά ενεργειακά συστήματα με τα οποία το μεγάλο κεφάλαιο ελέγχει την παγκόσμια οικονομία και δι' αυτής ελέγχει και την παγκόσμια κοινωνία και ολόκληρη την ανθρωπότητα, μέχρι και τον αριθμητικά τελευταίο κάτοικο του πλανήτη μας.

Αυτός είναι και ο λόγος που αυτή η νέα ενεργειακή πραγματικότητα κρατείται επτασφράγιστο μυστικό, ή διαψεύδεται μέχρι συκοφαντίας από τάχα ειδικούς και υποτιθέμενους γνώστες, με το αζημίωτο βέβαια, μέχρι οι ολιγάρχες και οι εξουσίες να καταφέρουν με νομικά τερτίπια και licenses να δεσμεύσουν το νερό ως πηγή υδρογόνου. Γι' αυτό φροντίζουν να μην προλάβουν οι κοινωνίες να αποφασίσουν να κατοχυρώσουν το νερό ως ελεύθερο αγαθό, για να προλάβουν τα αντικοινωνικά και κερδοσκοπικά συμφέροντα να παράξουν σε μεγάλες ποσότητες υδρογόνο με την μέθοδο της σύντηξης ατόμου υδρογόνου, για να διατηρήσουν τα συγκεντρωτικά ενεργειακά συστήματα με τα οποία θα συνεχίζουν να ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία και κοινωνία.

Αυτός είναι ένας ακόμα λόγος που ενώ η παραγωγή υδρογονοκίνητων αυτοκινήτων ξεκίνησε με μεγάλη επιτυχία πειραματικά με προδιαγραφές αυτονομίας, που σημαίνει πως με ένα δοχείο νερού πας όπου θέλεις χωρίς να χρειάζεται να 'γεμίσεις' σε κάποιο μονοπωλιακό πρατήριο καυσίμων. Τα κερδοσκοπικά, αντικοινωνικά συμφέροντα αφαίρεσαν από το πακέτο το κομμάτι της ηλεκτρόλυσης του νερού και άλλαξαν τις προδιαγραφές ενεργειακής αυτονομίας για να μας αναγκάζουν να περνούμε από το ταμείο τους, διατηρώντας την ενεργειακή ανισότητα και εξάρτησή μας από τα μονοπώλια.

Αλλά αυτή η επιλογή επιβαρύνει το κόστος ενέργειας σε βαθμό που και πάλι ελάχιστα μονοπώλια θα ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, αλλά και την ανθρώπινη συμπεριφορά η οποία θα συνεχίζει να εξαρτάται από τα ληστρικά ενεργειακά χρηματιστήρια. Κι' όλα αυτά για να εξουσιάζει το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού το υπόλοιπο 99% που φυτοζωεί στις παρυφές του συστήματος, καταστρέφοντας την μοναδική πατρίδα όλων μας, τον πλανήτη Γη και μαζί του και την ίδια την ζωή, αντί να παραιτηθεί από τα άνομα προνόμιά του για να σωθεί ο πολιτισμός μας.

Όλα αυτά παραπέμπουν στην ανάγκη να ξεκολλήσουμε όλοι από την αποβλακωτική και αδιέξοδη θέαση κάθε μικρής, μίζερης και εφήμερης εικόνας και να δούμε την μεγάλη εικόνα, μέσα από έναν νέο οικουμενικό πατριωτισμό, για να μπορέσουμε να σώσουμε τις ταυτότητές μας, τις μικρές και τις μεγάλες πατρίδες μας, διαφορετικά είμαστε όλοι χαμένοι.

*

Μπροστά σ' αυτήν την νέα ανατολικοδυτική παγκόσμια γκροτέσκα πραγματικότητα, που εξαιτίας της μεθοδικής υπονόμησης και της πολτοποίησης της πολιτικής συνείδησης των κοινωνιών και της ανθρωπότητας συνολικά, στην μορφή του 1% εναντίον του 99%, χρειάζονται νέες αναλύσεις που θα μας αποκαλύπτουν το σήμερα αναγκαίο υποκείμενο της ιστορίας που θα μας βγάλει από το τέλμα της δυτικοανατολικής κατάστροφικής σύγκρουσης. Όλες οι παλιές αναλύσεις του 19^{ου} και του 20^{ου} αιώνα, καθώς επίσης και οι αντίστοιχες κλασικές και φιλελεύθερες, σοσιαλδημοκρατικές, και νεοφιλελεύθερες, τριτοταρτοδιεθνιστικές, δήθεν αναρχικές, παγκοσμιοποιητικές και σβαμποχαράριες ιδεολογίες δεν προσφέρονται πια για λύση των οικονομικών, κοινωνικών, περιβαλλοντικών και πολιτισμικών προβλημάτων των κοινωνιών και της ανθρωπότητας. Κι αυτό γιατί αρνούνται την κοινωνία ως αυτενεργή, αυτοπροσδιοριζόμενη και δημιουργική οντότητα, στηρίζονται στο νοσηρό, άπληστο και αντικοινωνικό Εγώ και στο μέρος του Όλου, πότε με την μορφή του υποτιθέμενου μεταφυσικού μη-όντος και του *‘περιούσιου λαού’* του, πότε με την μορφή του ήρωα/ηγέτη/βασιλιά και πότε με την μορφή του αυτόχριστου *‘κοσμοσωτήρα επαναστάτη’*, ή και του μονοδιάστατου εργάτη και του τάχα αυτόδημιούργητου καπιταλιστή.

Όπου όμως κυριαρχούν άνομα συμφέροντα και στρεβλές και λαθεμένες αντιλήψεις, αντί του ανθρωπιστικού ορθολογισμού, εκεί εμφανίζονται και παραλείπουν στρεβλές δομές, δύσοσμες και δύσμορφες, δηλαδή άδικες, καταπιεστικές και νόθες εξουσίες, που καταλήγουν σε ΑμΕΑ κοινωνίες. Αλλά κατακερματισμένες και σπαρασσόμενες κοινωνίες- από ακατανόητους εθνικιστικούς, φυλετικούς, θρησκευτικούς και τεχνικούς ταυτοτικούς δικαιωματισμούς του τύπου LGBT+ και Wake Agenda, που τις αποπροσανατολίζουν από την βασική αλλοτριωτική και καταστροφική αντίθεση μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας και αντιπαραθέτουν έντεχνα και

σκόπιμα 'μορφωμένους' με 'αμόρφωτους', γυναίκες με άνδρες και 'πιστούς' με 'απίστους' για να διαλύσουν τον κοινωνικό ιστό και να μειώσουν τις κοινωνικές αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις.

Σήμερα οι δυνάμεις της εργασίας, της επιστήμης και του πολιτισμού έχουν δυνητικά οδηγήσει το διαχρονικό όραμά τους για την κοινωνική ισότητα σε ένα μετακαπιταλιστικό στάδιο, τόσο εξαιτίας της εξέλιξης των μέσων παραγωγής και των παραγωγικών δυνάμεων, χάρη στις σύγχρονες επιστήμες και τεχνολογίες που μπορούν να απελευθερώσουν τον άνθρωπο από τον κάματο της καθημερινής επιβίωσης, όσο και επειδή οι ίδιες έχουν καταστεί πολυδιάστατη δύναμη που συγκεντρώνει σε ένα ενιαίο Όλον την εργασία, την επιστήμη και τον πολιτισμό στο επίπεδο του Εγώ κατά συνέπεια και στο επίπεδο του Εμείς.

Ζούμε ακριβώς στην εποχή που οραματίστηκε ο παγκόσμιος Αριστοτέλης: *«Όταν τα εργαλεία θα κάνουν αυτόματα τις εργασίες τους, οι σαΐτες θα υφαίνουν μόνες τους και οι χορδές της κιθάρας θα παίζουν μόνες τους τις νότες, τότε οι κοινωνίες δεν θα χρειάζονται αφεντικά και δούλους»*, αλλά αυτό, δυστυχώς, δεν συμβαίνει ακόμα, μόνο ως προς το δεύτερο σκέλος. Το γιατί δεν συμβαίνει ακόμα, μας το υπαινίσσεται ο, διακεκριμένος Αμερικανός αστροφυσικός, Καρλ Σαγκάν, όταν διερωτάται *«πόσο διαφορετικός θα μπορούσε να είναι ο κόσμος αν είχε επικρατήσει η αρχαία ελληνική ιωνική φυσική φιλοσοφία»*, και προφανώς εννοούσε, αντί του πλατωνισμού και της δεσποτικής /τυραννικής αντιδημοκρατικής, ανατολικοφερτης και ανατολικοτρόπης μεταφυσικής σκοταδιστικής φιλοσοφίας/ιδεολογίας, η οποία προκάλεσε τεράστια ζημιά στην μοναδική, αρχαία, ανθρωποκεντρική, ελληνική σκέψη, όπως διαπιστώνει και ο Κορνήλιος Καστοριάδης.

*

Μπροστά σε αυτήν την φαινομενικά αδιέξοδη κατάσταση η ανθρωπότητα οφείλει να βρει λύση, κόβοντας τους γόρδιους δεσμούς του ηγεμονικού κεφαλαίου που σχεδιάζει την *΄Μεγάλη Επανεκκίνηση΄* του καπιταλισμού και την *΄μετανθρωποποίηση΄*, δηλαδή την τροποποίηση του αυθεντικού ανθρώπου σε κεντρικά προγραμματιζόμενη ανθρωπομηχανή. Γι' αυτό, όμως, οφείλουμε να κάνουμε βουτιά στις ρίζες του κακού για να βρούμε επιτέλους την κύρια αιτία του. Εκείνη που χωρίζει τους ανθρώπους σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, σε αφεντικά και δούλους,

σε πεινασμένους και χορτάτους. Και αυτή δεν είναι άλλη από εκείνη που βίαια διάσπασε την ενότητα της παραγωγικής βάσης της κοινωνίας/-ανθρωπότητας και δι' αυτής της αντικοινωνικής, άδικης και ουσιαστικά παράνομης ενέργειας, επέβαλλε την ανισοκατανομή στην παραγωγή και στην διανομή του κοινωνικού πλούτου.

Η κατάληξη της βίας, της αδικίας και του παραλογισμού είναι η σημερινή καπιταλιστική βαρβαρότητα, όπου ένας άνθρωπος που σφετερίζεται τα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύγματα της ανθρωπότητας, να μπορεί να έχει ετήσιο εισόδημα όσο όλες μαζί οι πενήντα φτωχότερες χώρες του πλανήτη, αλλά και τον αντίστοιχο ιδιωτικό στρατό, πέρα από το NATO, για να τον προστατεύει από τους πεινασμένους, που ο ίδιος δημιούργησε. Αυτή η πραγματικότητα, δεν διαταράσσει μόνο την ομαλή και ορθολογική κοινωνική ζωή, πράγμα που εκφράζεται με το ντροπιαστικό φαινόμενο της ακραίας κοινωνικής ανισότητας και της μαζικά φονικής πείνας, αλλά διαταράσσει και τους νόμους της Φύσης, γεγονός που εκφράζεται καταστροφικά μέσω της κλιματικής κρίσης και των πρωτόγνωρων φυσικών καταστροφών.

Όλα αυτά και πολλά άλλα ακόμη μας παραπέμπουν στην αναζήτηση λύσης εκτός της γεωγραφικής έννοιας της Ευρώπης. Κι' αυτό για δύο λόγους: Ο πρώτος έχει να κάνει με την ανικανότητα της ηγεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης να την στεριώσει, να την ολοκληρώσει και να την αναδείξει σε προοδευτικό ρυθμιστή των παγκόσμιων εξελίξεων. Ο δεύτερος σχετίζεται με την πρόθεση της Ανατολής και της Δύσης, των δύο μονομάχων για την παγκόσμια ηγεμονία, να διαλύσουν την Ευρωπαϊκή Ένωση, όταν πάψουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο να την ποδηγετούν, γιατί αντιλαμβάνονται πως κάποια στιγμή θα διεκδικήσει και πάλι την αυτονομία της. Έτσι προβάλλει η έννοια του Οικουμενικού Κοινωνικού Νότου, οπότε ο κλήρος του πρώτου επόμενου βήματος πέφτει στις παγκόσμιες δυνάμεις της εργασίας, της επιστήμης και του πολιτισμού, με την έννοια της μετατόπισής τους από την θέση του αντικειμένου του κεφαλαίου στην θέση του υποκειμένου της ιστορίας. Βέβαια για λόγους πραγματικούς/ιστορικούς ολόκληρη η ανθρωπότητα, ή τουλάχιστον μεγάλο τμήμα της, έχει στραμμένα τα βλέμματά του προς τις ευρωπαϊκές δυνάμεις της εργασίας, της επιστήμης και του πολιτισμού, με την ελπίδα πως και τούτη την φορά θα πρωταγωνιστήσουν στο άνοιγμα του δρόμου

για τον επόμενο σταθμό της ήπιας, αλληλέγγυας, ειρηνικής και ανθρωποκεντρικής, και όχι κερδοκεντρικής, προόδου με σκοπό την θεμελίωση του πολιτισμού της κοινωνικής ισότητας.

*

Η Ελλάδα της ιστορίας, όπως και αυτή της προϊστορίας και της μυθολογίας, έχει πολλές φορές καταθέσει τους αγώνες της για το καλό της Ευρώπης και του κόσμου. Το ίδιο μπορεί να συμβάλλει και τώρα στην σωτηρία της Ευρώπης και κατ' επέκταση και της ανθρωπότητας μπολιάζοντας τον σύγχρονο ευρωπαϊκό και κατ' επέκταση και τον πανανθρώπινο πολιτισμό:

- Με τις αρχές της φυσικής φιλοσοφίας, η οποία εμπνέει τις επιστήμες ενάντια στον σκοταδισμό και υπερασπίζεται, τιμά και σέβεται την μια και μοναδική ζωή και δεν παραπλανά συνειδητά και συστηματικά με κούφια υποσχέσεις για κάποιο Επέκεινα που υπάρχει μόνο στα νοσηρά μυαλά αγυρτών και απατεώνων.

- Με τους θεσμούς της άμεσης δημοκρατίας, με τους οποίους ο καθένας μας συμμετέχει ο ίδιος στις αποφάσεις που τον αφορούν και όχι μέσω διαμεσολαβητών επαγγελματιών ψυχοσωτήρων και πολιτικά-ντηδων που μπαϊνοβγαίνουν, και ανεβοκατεβαίνουν στα χρηματιστήρια της κούφιας ελπίδας και των ψευδαισθήσεων.

- Με την δύναμη της *‘αρετής της ουδετερότητας’* που δεν εκθέτει σε κινδύνους, εξαιτίας άμεσης ή έμμεσης αντιπαλότητας και δεν τζογάρει προσκολλώμενη σε υποτιθέμενους νικητές για να βρεθεί τάχα *‘στην σωστή πλευρά της ιστορίας’*, γιατί όλες οι παρανοϊκές συγκρούσεις αναδειχνουν μόνο ηττημένους.

- Με την επιλογή της συνειδητής και διακριτής αποχής από κάθε σχηματισμό που σχεδιάζει και επιδιώκει δια της βίας και του όποιου έμμεσου εξαναγκασμού την ηγεμονία του πάνω στην υπόλοιπη ανθρωπότητα και

- Με την αλήθεια των αιώνων, την λογική των κοινωνικών αγώνων και την αισιοδοξία της ιστορίας, που πηγάζει από την βεβαιότητα πως, όπως καμιά από τις περασμένες κραταιές αυτοκρατορίες δεν κατάφερε να

γίνει η μοίρα της ανθρωπότητας, έτσι και η αυτοκρατορία του ασύδοτου, απάνθρωπου και καταστροφικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος θα αναγκαστεί όταν θα γίνει παρελθόν, όπως ακριβώς το Αύριο, Μεθαύριο γίνεται Χθες, για να κάνει η ανθρωπότητα το επόμενο βήμα προς το κοινό και ειρηνικό μέλλον της.

Για όλα αυτά απαιτείται, πρώτα και κύρια, η άμεση διαμόρφωση μιας Ενιαίας Ευρωπαϊκής Ταυτότητας Αυτογνωσίας, Αυτοσεβασμού και Αυτοπεποίθησης που θα εκφράζεται και θα υπηρετείται από ένα κοινό, ενιαίο ανεξάρτητο και ρεαλιστικό προοδευτικό ευρωπαϊκό όραμα του *‘μέτρον όλων των πραγμάτων είναι ο άνθρωπος’*, του *‘μέτρον άριστον’* και του *‘μηδέν άγαν’* για την Ευρώπη και για τον κόσμο ολόκληρο, όπως διαχρονικά το περιγράφουν πολλοί ανά την υφήλιο ελεύθερα στοχαζόμενοι άνθρωποι της εργασίας, των επιστημών, των γραμμάτων και του πολιτισμού.

Το γεγονός πως η Ευρώπη χωρίζεται από την Δύση με τον Ατλαντικό Ωκεανό και από την Αφρική με την Μεσόγειο Θάλασσα, ενώ με την Ασία τα χερσαία σύνορά της είναι η οροσειρά των Ουραλίων, που σημαίνει πως ένα τμήμα της Ασίας/Ανατολής και κύρια της Ρωσίας θεωρείται Ευρώπη. Αυτή η πραγματικότητα δημιουργεί την έννοια της Ευρασίας, που προσδίδει στην Ευρώπη την ιδιαιτερότητα, το προνόμιο της άμεσης εγγύτητας με την Ανατολή, σχέση που εκφράστηκε κατά καιρούς, κύρια από την Γερμανία, με την πολιτική *‘στροφή προς την Ανατολή’*, την οποία η Δύση προσπαθεί με κάθε τρόπο και μέσον να την αποτρέπει με σκοπό την υποταγή της Ευρώπης. Αυτή η τακτική της Δύσης να εμποδίζει κάθε είδους στρατηγικής συνεργασίας της Ευρώπης με την γειτνιάζουσα Ανατολή, λειτουργεί σε βάρος της Ευρώπης, επειδή της αφαιρεί την δυνατότητα της ανεξαρτησίας, τις επιλογές συνεργασίας και της αυτόνομης πορείας της.

Η Ελλάδα αποτελεί το σημείο τομής τριών ηπείρων, της Ασίας, της Αφρικής και της Ευρώπης και οφείλει να αναδειχнется σε σημείο δημιουργικής συνάντησης και όχι σε τόπο καταστροφικών συγκρούσεων, αλλά για να συμβεί αυτό πρέπει η Ελληνική κοινωνία να αρχίσει, από Χθες, να αυτοδιευθύνεται αυτοπροσδιοριζόμενη και όχι ετεροπροσδιοριζόμενη από ξένα συμφέροντα. Μια τέτοια αδέσμευτη πολιτική της Ελλάδας

μπολιασμένη σε επίπεδο των μεσογειακών χωρών θα βοηθούσε την Ευρώπη να επανακάμψει στην ευρωπαϊκή ουδετερότητα που θα επέτρεπε όχι μόνο στην ίδια, αλλά και στον κόσμο ολόκληρο να προχωρήσει ομαλά στην μετακαπιταλιστική ειρηνική περίοδο χωρίς ανισότητες, εντάσεις και ηγεμονισμούς που εξυπηρετούν μόνο αλλότρια συμφέροντα, του ηγεμονικού κεφαλαίου και όχι των εργαζόμενων κοινωνιών.

Σ' αυτά τα ξένα συμφέροντα σέρνει διαχρονικά την Ελλάδα, την Ευρώπη και τον κόσμο μια μειοψηφία συνεργατών των εκάστοτε κατάκτητών, των εξ' Ανατολής ή των εκ της Δύσης, και μάλιστα πότε με κουκούλα και βία και πότε με *‘μεγάλες ιδέες’*, φανταχτερά ψέματα, μπόλικο σκοταδισμό και απεριόριστο εξουσιαστικό φόβο.

Η τρέχουσα κατάσταση διαμορφώθηκε υπό συνθήκες οικονομικής απληστίας και εξουσιαστικής εγωπάθειας μιας Ελίτ που, για ίδιο όφελος, σπρώχνει την Δύση σε αυτοκτονική απώλεια σφρίγγους και δύναμης, σε βαθμό που επειδή αδυνατεί, να εξασφαλίσει καθολική κοινωνική ευημερία, γαλήνη και πρόοδο και να διατηρήσει τη νειρήνη στον κόσμο, κάνει ορατό τον ορίζοντα της δύσης της Δύσης. Αυτό το γεγονός δοκιμάζει τις αντοχές της ρηχής αστικής δημοκρατίας, την οποία ο σκληρός πυρήνας του κεφαλαίου ετοιμάζεται, όπως είδαμε, να την αντικαταστήσει με αυταρχικότερα, ασιατικού τύπου σχήματα κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού, που μπορούν, κινεζοποιώντας τις σχέσεις εργασίας, να επιβάλλουν μια *‘κοινωνική ειρήνη’* τύπου νεκροταφείου, όπου το κεφάλαιο θα απολαμβάνει ανεξέλεγκτη εξουσία πάνω στον *‘άχρηστο και πλεονάζοντα εργαζόμενο πληθυσμό’*, όπως αυτό αντιλαμβάνεται τις δυνάμεις της εργασίας, της επιστήμης και του πολιτισμού.

Παράλληλα η δυναμικά ανερχόμενη Ανατολή επιχειρεί το μετέωρο βήμα της για να αναλάβει την παγκόσμια ηγεμονία επιβάλλοντας έναν πρωτόγνωρο στην ιστορία ασιατικού τύπου ψηφιακό φεουδαρχικό δεσποτισμό.

Ενδεικτικά είναι τα παρακάτω στοιχεία: Παρατηρούμε πως, η Δύση που συμμετείχε το 1970 κατά 56% περίπου στο Παγκόσμιο Εισόδημα έπεσε το 2023 στο περίπου 35%, ενώ η Ανατολή από το περίπου 19% ανέβηκε στο περίπου 47% αντίστοιχα, γεγονός που αναδιατάσσει την παγκόσμια

κλίμακα ΑΕΠ, με ανερχόμενες τις μεγάλες χώρες της Ανατολής/Ασίας και κατερχόμενες τις επίσης μεγάλες χώρες της Δύσης.

Αντίθετα οι δαπάνες για την λεγόμενη 'άμυνα' ανεβαίνουν θεαματικά, με αυτές του ΝΑΤΟ και, εξ' αυτών, των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, να υπερβαίνουν κατά πολύ τις αντίστοιχες ολόκληρου του υπόλοιπου κόσμου.

Αν σε αυτά τα μεγέθη προσθέσει κανείς γεγονότα, όπως, ότι η Ανατολή προχωράει από το στρατιωτικού τύπου το Σύμφωνο της Σαγκάης, μέσω του σχηματισμού των BRICS+ σε μετωπική οικονομική ρήξη με την Δύση και ιδιαίτερα με τις Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής, που φτάνει μέχρι την απειλή της αποδολαριοποίησης του παγκόσμιου εμπορίου, τότε θα καταλάβουμε, πως βρισκόμαστε ήδη στο '12 και 5' της σύγχρονης ανθρώπινης τραγωδίας και καταστροφής.

Οπότε η ανθρωπότητα, και πρώτη από όλους η Ευρώπη με πρωτοπόρα την Ελλάδα, οφείλει να πάρει άμεσα από όλους τους επίδοξους ηγεμόνες αποστάσεις ασφαλείας και πρακτικά μέτρα για την ματαίωση των σχεδίων τους και την στροφή του κόσμου προς μια μετακαπιταλιστική διέξοδο με στόχο έναν καλύτερο κόσμο, τον κόσμο και τον πολιτισμό της κοινωνικής ισότητας, της άμεσης δημοκρατίας, της παγκόσμιας συνεργασίας και της οικουμενικής ειρήνης.

Η συσσώρευση τόσων όπλων μαζικής καταστροφής, από την μια, αλλά και από την άλλη μεριά, δεν προμηνύει καμιά συνεννόηση ή/και σύγκληση μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Εκείνο που προμηνύει είναι το άσβεστο μίσος, των μεν εναντίον των δε και τούμπαλιν, που σκοτώνει, με την πείνα, τον πόλεμο, τις συχνές 'ξαφνικές' επιδημίες και τις γενοκτονίες, την αγάπη για την ζωή και μηδενίζει την προοπτική του μέλλοντος, με κατάληξη την απόγνωση των αδικημένων που γεννά και θρέφει τότε την φωτεινή απελευθερωτική εξέγερση των κοινωνιών και τότε τον σκοτεινό φασισμό των επίδοξων ηγεμόνων.

Είναι αυτό το μίσος που, διατηρεί αυτήν την ώρα δεκάδες ανοιχτά πολεμικά μέτωπα και με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί τον πλανήτη μας, στην 'τελική λύση', της πυρηνικής καταστροφής, όπως υποδηλώνουν και

οι πιο πρόσφατες εξελίξεις στο εσωτερικό της Δύσης, οπότε ο τέταρτος παγκόσμιος πόλεμος μεταξύ όσων επιβιώσουν, θα γίνει με ρόπαλα, όπως μας προειδοποίησε ο Άλμπερτ Αϊνστάιν.

*

Μετά από όλη αυτή την σύντομη περιπλάνηση στην σφαίρα της ιστορίας, της λογικής και της πραγματικότητας, μπορούμε να συμπεράνουμε πως, για να μην λειτουργούν οι αντιθέσεις μεταξύ των εξουσιαστικών Ελίτ της Ανατολής και της Δύσης σαν μυλόπετρες που συνθλίβουν την ανθρωπότητα, θα πρέπει η ανθρωπότητα να βρει τον τρόπο να αναδιοργανωθεί πάνω στην βάση της κοινής λογικής, των κοινών συμφερόντων και του κοινού μέλλοντός μας, τα οποία μπορούν να συνεκφραστούν με την επανενοποίηση της παραγωγικής βάσης της κοινωνίας, αναγκαίο βήμα για την επανασύνδεση της κοινωνίας σε ένα ενιαίο Όλον, στο Κοινό των Ανθρώπων, με την μορφή της Άμεσης Δημοκρατίας από το τοπικό μέχρι το οικουμενικό επίπεδο. Η αμεσοδημοκρατική εγκαθίδρυση ενός οικονομικοκοινωνικού συστήματος που θα ενώνει και δεν θα διαιρεί, αυτός είναι ο πολιτικός ρεαλισμός, το κοινωνικοαπελευθερωτικό όραμα των δυνάμεων της εργασίας, της επιστήμης και του πολιτισμού του 21^{ου} αιώνα, όλα τα άλλα είναι εξουσιαστικά μυθεύματα.

*

Κάποιοι, τέλος, προσπαθούν να μας παραπλανήσουν αποδίδοντας το περιρρέον συστημικό μίσος στην ανθρώπινη φύση, αποσιωπώντας το γεγονός πως υπερϊστορική ανθρώπινη φύση δεν υπάρχει, γιατί όπως μας διδάσκουν οι σχετικές ανθρωπολογικές και ανθρωπιστικές επιστήμες, αλλά και ο Αριστοτέλης *‘η έξις γίνεται φύσις’* και η συνήθεια, ως φύση σχετίζεται άμεσα με το πνευματικό, θικό, οικονομικό πολιτικό, πολιτιστικό και πολιτισμικό επίπεδο της εκάστοτε κοινωνίας.

Δεν είναι λοιπόν κακή η ανθρώπινη φύση. Κακή είναι η κοινωνικοποίηση των ανθρώπων σε συνθήκες ενός νοσηρού, άδικου, ανήθικου, παρανοϊκού και απάνθρωπου κοινωνικού συστήματος που εγκληματεί για το κέρδος και μισεί τους ανθρώπους τους ίδιους, αλλά και τα οράματά τους για κοινωνική ισότητα, καθολική ευημερία, πραγματική δημοκρατία και οικουμενική ειρήνη.

Το μίσος, λοιπόν, ενάντια στον συνάνθρωπο, ως πρόθεση εκμετάλλευσης, καταστροφής και πολέμου συνδέεται με τα κοινωνικά συστήματα

που δομούνται και αναπαράγονται πάνω σε οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες, που βάζουν το κέρδος πάνω από τον άνθρωπο και αυτό το γεγονός δεν μπορεί καμιά άγνοια, κανένας σκοταδισμός και καμιά ρατσιστική και φασιστική ιδεολογία να το κρύβει στο διηνεκές.

Κανένα παιδί την ώρα που γεννιέται και για να επιβιώσει χρειάζεται αγάπη, τροφή και στέγη δεν γνωρίζει την έννοια του μίσους, ή της πλεονεξίας. Αντίθετα με το άδολο χαμόγελό του εκφράζει την ευγνωμοσύνη του προς εκείνους που το φροντίζουν και το μεγαλώνουν, ανάλογα με τα πιστεύω τους, το Είναι τους, τα ελαττώματα και τα οράματά τους, οπότε: *«Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω»!* Αυτή είναι η πικρή αλήθεια, η οποία *‘ειρήσθω εν παρόδω’* τιμά και σέβεται μόνο εκείνους που τολμούν να την λένε και να την γράφουν και όχι τους πονηρούληδες που την κακοποιούν από υστεροβουλία για κάποια *‘τριάκοντα αργύρια’*, κάποιας χυδαίας και αντικοινωνικής εξουσίας.

Όμως, ένα είναι βέβαιο, ότι δηλαδή, η εποχή των κοπαδιών του onedimensionalhomo economicus individualis δύνει και η εποχή του multidimensional homo humanisticusuniversalis ανατέλλει και το ζητούμενο δεν είναι το αν, αλλά το πού, το πώς και το πότε...Ας αναζητήσουμε όλοι μαζί, ή καλύτερα ας επεξεργαστούμε ομού και από κοινού την απάντηση για να είμαστε εμείς οι συνδιαμορφωτές του μέλλοντός μας και όχι τα σκοταδιστικά και εξουσιαστικά ιερατεία και τα μισανθρωπικά αφεντικά του κόσμου

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς –Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα του ΙΗΑ.

International Hellenic Association.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>